

Forfatter: Nansen, Betty

Titel: BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-08-03)

Citation: Nansen, Betty: "BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-08-03)", i *Kvindehjerter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 178. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000020.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjerter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

3. August.

Tilgiv mig, kære Ven, at jeg ikke har skrevet saa længe. De tror mig ikke, naar jeg siger Dem Grunden.

Tænk Dem, tænk Dem at jeg skal have en Koncert! Jeg, der, siden jeg blev gift, ikke har optraadt, uden ved enkelte Privat-Soiréer.

Jeg véd saamæn ikke, hvordan, det kom. Det er Velgørenhed, forstaa De. Nogle stakkels Mennesker, jeg gjerne vil hjælpe. Saa fik jeg det arrangeret med Nyqvist-Bureauet. Og næppe var det annonceret, før det gik løs med Bestillinger. Jeg gik til Chéfen og fik Operaen — for slet ingen Ting.

Vi tager ligefrem Caruso-Priser. 15,000 tror de, der kommer ind. Det er dog en Sum, ikke? Saa stor er den menneskelige Nysgærrighed. Det er sandelig ikke for min Musiks Skyld, de kommer, de Godtfolk. Men en Fyrstinde paa Tribunen —s. 179bare de ikke tror, jeg ligesom Chimay vil optræde i Tricot.

De kan forstaa, hvilken Ravage det har voldet i min fredelige Tilværelse! Jeg spiller baade tidlig og silde. Sommetider staa jeg op midt om Natten og kvinkelerer.

Det falder mig saa let — saa forfærdelig let, Betzy. Jeg har i alle disse Aar — Himlen maa vide hvorfor — bestandig overholdt mine to Morgentimer. Du min Skaber, hvor det har ærgret Wladimir! Men jeg skal sige Dem, hvis man ikke holder Fingrene og Haandleddet i rent mekanisk Træning, saa har man aldeles ingen Fornøjelse af at give sig af med virkelig Musik.

Sidste Vinter spillede jeg for Resten ikke saa lidt — ihvertfald mere end jeg plejer. Har De nogensinde hørt Forselius nævne, den berømte Finne, han var herovre i tre Maaneder, og han gjorde mig en Overgang helt tosset med sine Lovord. Han sagde, han endnu vilde paatage sig at gøre mig til en Verdensdiva paa mindre end et halvt Aar.

Nu skal Primadonnaen altsaa foreløbig blænde Stockholm. Det kan jo være, jeg faar Blod paa s. 180Tanden og en Dag overrasker Verden med den glædelige Nyhed.

Saa døde I da, Betzy! I opgav Aanden én for én. Det er dog græsseligt, kære Ven, at Vejen til min Berømmelse gaar over Jeres dyrebare Liv! . . .

Kan De ikke komme herop et Svip? Jeg tror virkelig, det bliver morsomt. Og selv om jeg ikke, hvad De engang saa venligt bemærkede, blev den Lady Hallé, jeg drømte om, saa er jeg dog en særdeles habil Violinspiller, min Gode, med Diplomer og prix de Rome'r — det rimer — i Hobetal.

Jeg har da ogsaa sammensat det sværest mulige Program, de skal faa Smæk for deres store Skillinger, de kære Sjæle, — ja Betzy, De skal nu slippe for at faa Programmet allerede, det vilde være sort Tale for Dem, De sørgelig vankundige Knoldesparkerske.

Men komme burde De nu. De kunde da have saa godt af engang at høre Djævledansen spillet, som den skal spilles — i den originale Udsætning, lille Ven. Ja, det er et Vovestykke. Men jeg har det Mod og jeg gør det altsaa — paa Torsdag otte Dage.

Det er saa herligt, Betzy, saa ovenud herligt at s. 181arbejde. Det gaar som en Leg. Jeg har helt glemt, at jeg er Patient, jeg har simpelthen ikke Tid til at være syg nu.

Kom saa! De skal blive modtaget med aabne Arme. Og vær nu ikke tavs og fornærmet længer, fordi jeg ikke har skrevet. Jeg har virket i en højere Sags Tjeneste.

Paa Gensyn altsaa snart. Ikke sandt?

Mange, mange Hilsener. Deres

Maizia D.